

Nr 221.

Av herr **Lithander**, om utsträckning av tiden för återutförelse och ansökan om tullrestitution vid återutförelse av vissa varor m. m.

Under hänvisning till likalydande motioner nr 54 i första kammaren och nr 95 i andra kammaren 1921 (om tullrestitution eller befrielse från tullavgift vid återutförelse av vissa fartygsmaterialier och skeppsförnödenheter), bevillningsutskottets betänkande nr 53 1921, riksdagens skrivelse nr 413 1921, Kungl. Maj:ts förordning nr 504 1921 och nr 157, 1922 hemställas, med anledning av att den tidsperiod riksdagen medgivit för erhållande av tullrestitution vid återutförelse visat sig otillräcklig, att riksdagen, som i princip godkänt i ovanstående motioner gjorda yrkanden, ville besluta att giltighetstiden i ovanstående förordningar må förlängas.

Som skäl för framställningen om restitutionsrätt vid återutförelse efter den 1 december 1920 och senare återropa vi de i 1:a och 2:a kamrarna den 19 januari 1921 väckta likalydande motionerna nr 54 respektive 95, vari hemställas:

»att riksdagen ville beträffande fartygsmaterialier och skeppsförnödenheter, vilka enligt vederbörlig anmälan tullbehandlats eller varda tullbehandlade under åren 1918—1921 för ändamål, som i § 12 tulltaxeförordningen sägs, samt därefter inom den i mom. 1 b) av samma författningsrum bestämda tid av fem år ur riket under vederbörliga tullkontroller återutföras, förklara hinder icke skola möta för att på särskilda ansökningar till vederbörande återbetala för ifrågavarande materialier och skeppsförnödenheter erlagda tullavgifter eller, därest allena säkerhet för desamma blivit ställd, lämna befrielse från avgifternas gäldande.»

Dessa motioner synas oss avse restitutionsrätt även å sådant gods, som *bevisligen* återutförts efter år 1918. Den tidigaste återutförelsen, som vi hava oss bekant, daterar sig till första hälften av december månad 1920.

Anledningen till att försäljningen av godset började i december 1920 torde sökas i vetskapen om de tillämnade motionerna, och sedan motionerna väl blivit väckta, tog försäljningen en än bättre fart. Som en konsekvens därav blev åtskilligt material sålt redan innan kungl. förordningen hade trätt i kraft. Med stöd av författningarna hava ansökningar avslagits å tillsamman kronor 25,689:03, vilket belopp alltså skulle komma att drabba vederbörande trots att samma avser gods, som aldrig använts inom riket.

För att belysa det berättigade i framställningen om utökning av tiden dels för reexport och dels för ansökningar, tillåta vi oss även nämna, att å

svenska lager kvarligga enligt bekomna uppgifter nära 2000 ton, i verkligheten kanske avsevärt mera, fartygsmaterialier och skeppsförnödenheter såsom plåt, pumpar, winschar, ångpannor, propelleraxlar etc., varå sammanlagda tullavgifterna snarare torde över- än understiga kronor 65,000:—. Att utbetalande av detta belopp jämte ovannämnda kronor 25,689:03 skulle bliva högst betungande för den svenska varvs- respektive rederinäringen är ju alldeles naturligt.

Ytterligare ett skäl se vi i det förhållandet, att en del av häri omtalade ännu å lager kvarliggande materialier införts i riket på grund av dubbelbeställningar av fartygsmaterialier, och att dessa dubbelbeställningar orsakats av genom Ruhr-ockupationen försenade leveranser.

I de tidigare nämnda motionerna uttalades även farhåga för, att den för restitutionsansökan gällande perioden av fem år skulle komma att visa sig icke vara tillräcklig, vilket även besannat sig.

Vi anhålla få framhålla, att vid olika tillfällen underhandlingar förts med svenska verkstäder i avsikt att av på olika orter lagrade fartygsmaterialier färdigbygga en ångare. Dessa underhandlingar hava emellertid gång efter annan strandat på grund av de höga priser, som verkstäderna varit tvungna begära, även med användande av den sedan årtal liggande materielen, ty dessa kostnader hava avsevärt överstigit vad samma fartyg kunnat byggas till i utlandet, exempelvis Danmark.

Underhandlingarna hava dock återupptagits, men för den händelse restitution icke kan påräknas på de för fartygsmaterialierna erlagda tullavgifterna, gör detta, att saken ånyo kommer i ett sämre läge.

Arbetet med dylika fartygsbyggen skulle även underlätta den rådande arbetslösheten.

Då det visat sig omöjligt att kunna få alla de fartygsmaterialier och skeppsförnödenheter, som under åren 1918—1921 och delvis även senare införtullats här i Sverige med rätt till tullrestitution enligt § 12 tulltaxeförordningen, placerade i utlandet före den 31 mars 1923 (S. F. S. 157/1922), ett förhållande, som med säkerhet uppstått på grund av det tryckta affärsläget, hemställer jag, att riksdagen ville besluta,

att tiden såväl för *återutförelse* och som även tiden för ansökan om tullrestitution vid *återutförelse* av varor, införtullade med rätt till restitution enligt § 12 tulltaxeförordningen samt införtullade under och efter år 1918, utsträckes sålunda: a) för gods, infört under åren 1918—1920, *intill 31/12 1925*, b) för under åren 1921—1922 infört gods *inom fem år från införseldagen*,

att gods, som returnerats till utlandet från och med 1 december 1920 och senare och som vid reexporten

vederbörligen identifierats av tulltjänsteman, måtte restitutionberättigas,

att kungl. generaltullstyrelsen i sådant fall måtte bemyndigas avgöra, huruvida godset vid återutförelsen tillfyllest identifierats,

att gods, infört med tullrestitutionsrätt under åren 1918—1921, i den mån det blir möjligt sälja det inom landet för nybyggnader, förbyggnader eller reparationer av fartyg, skeppsdockor etc., måtte restitutionberättigas under 10 år, alltså ytterligare fem år efter införseldagen utöver de i § 12 tulltaxeförordningen stadgade.

Stockholm den 21 januari 1925.

Edvard Lithander.
